

Anne Fortier

Julie

En roman

PÅ DANSK VED NINA BOLT

Gyldendal

Til min elskede mor, Birgit Malling Eriksen,
hvis storsindethed og herkuliske research har
gjort denne bog mulig.

*Gå bort og rådslå om den triste sag,
så nogen straffes, andre finder nåde.
For ingen ofred mer for større tro
end Julie og hendes Romeo.*

– SHAKESPEARE –

PROLOGEN

...

DE SIGER, AT JEG DØDE.

Mit hjerte stoppede, og jeg trak ikke vejret – i verdens øjne var jeg faktisk død. Nogen siger, at jeg var væk i tre minutter, andre fire; personligt begynder jeg at opfatte døden som et spørgsmål om perspektiv.

Som Julie burde jeg vel have set det komme. Men jeg ville så gerne tro, at denne gang ville den samme gamle, sørgelige historie ikke gentage sig. Denne gang skulle vi være sammen for altid, Romeo og jeg, og vores kærlighed skulle aldrig igen blive afbrudt af mørke århundreder med landsforvisning og død.

Men man kan ikke narre barden. Og derfor døde jeg, som jeg skulle, da mine replikker slap op, og faldt tilbage i skabelsens brønd.

Og lykkelige pen. Der er dit ark.

Der blæk, og lad mig så begynde.

I.I

*Hvis blod er det, som her har plettet stenen
ved indgangsdøren til den gamle grav?*

...

DET HAR TAGET MIG nogen tid at finde ud af, hvor jeg skulle begynde. Man kan hævde, at min historie begyndte for mere end seks hundrede år siden med et landevejsrøveri i middelalderens Toscana. Eller, i nyere tid, med en dans og et kys i Castello Salimbeni, hvor mine forældre mødte hinanden første gang. Men jeg ville aldrig have fået kendskab til noget af det, hvis det ikke var for den begivenhed, der ændrede mit liv fra den ene dag til den anden og tvang mig til at rejse til Italien for at komme på sporet af fortiden. Den begivenhed var min grandtante Roses død.

Det tog Umberto tre dage at finde mig og overbringe mig den sørgelige nyhed. I betragtning af min virtuositet i kunsten at forsvinde forbavser det mig, at det overhovedet lykkedes ham. Men på den anden side har Umberto altid haft en uhyggelig evne til at læse mine tanker og forudsige min færden, og desuden var der ikke så mange Shakespeare-sommerlejre i Virginia.

Hvor længe han stod og betragtede teaterforestillingen fra den bageste del af lokalet, ved jeg ikke. Som

altid befandt jeg mig bag kulisserne og var alt for optaget af børnene, deres replikker og rekvisitter til at lægge mærke til andet omkring mig, før tæppet faldt. Efter generalprøven den eftermiddag havde en eller anden anbragt giftflasken et forkert sted, og i mangel af bedre måtte Romeo begå selvmord ved at spise Tic-Tacs.

„Men de giver mig halsbrand,“ havde drengen klaget med al en fjortenårigs bebrejdede bekymring.

„Glimrende,“ havde jeg sagt og modstået en moderlig impuls til at rette på fløjls hatten på hans hoved. „Det hjælper dig til at blive i rollen.“

Først bagefter, da lysene blev tændt, og børnene trak mig frem på scenen for at bombardere mig med taknemmelighed, lagde jeg mærke til den velkendte skikkelse, der tårnede sig op nær udgangen og betragtede mig under bifaldet. Streng og statueagtig i sit mørke tøj og slips ragede Umberto op som et ensomt civiliseret rør i en urtidsmose. Det havde han altid gjort. Så langt tilbage, jeg kunne huske, havde han aldrig gået med et eneste klædningsstykke, der kunne betragtes som bekvemt. Kakishorts og golfskjorter var for Umberto beklædningsgenstande for mænd, som ikke var i besiddelse af nogen dyder, ikke engang skam.

Senere, da stormløbet af taknemmelige forældre stilnede af, og jeg endelig kunne forlade scenen, blev jeg standset kortvarigt af teaterdirektøren, der tog min hånd og rystede den hjerteligt – han kendte mig for godt til at forsøge sig med et knus. „Det klarede du godt med de unge mennesker, Julie,“ sagde han overstadigt. „Kan jeg regne med dig igen til næste sommer?“

„Helt sikkert,“ løj jeg og gik videre. „Jeg skal nok komme.“

Da jeg endelig nærmede mig Umberto, kiggede jeg

forgæves efter det glade lille glimt, der plejede at være i hans øjenkrog, når han så mig igen efter et stykke tid. Men der var ikke noget smil, ikke engang antydningen af det, og jeg forstod nu, hvorfor han var kommet. Mens jeg tavs lod ham omfavne mig, ønskede jeg, at jeg havde magt til at vende op og ned på virkeligheden som på et timeglas, og at livet ikke var en tidsbegrænset affære, men i stedet en evigt tilbagevendende passage gennem et lille hul i tiden.

„Græd ikke, principessa,“ sagde han ind i mit hår. „Hun ville ikke have brudt sig om det. Vi kan ikke alle leve evigt. Hun var toogfirs.“

„Jeg ved det. Men –“ Jeg trådte tilbage og tørrede min øjne. „Var Janice der?“

Umbertos øjne blev smalle som altid, når min tvillingesøster blev nævnt. „Hvad tror du?“ Først da, tæt på, lagde jeg mærke til, at han så knust og bitter ud, som om han havde tilbragt de sidste nætter med at drikke sig i søvn. Men måske havde han haft god grund til det. Hvad skulle der blive af Umberto uden tante Rose? Så langt tilbage, jeg kunne huske, havde de to gået i spand sammen i et nødvendigt partnerskab af penge og muskler – hun havde givet den som den afblomstrede skønhed, han som den tålmodige butler – og til trods for deres forskelligheder havde ingen af dem åbenbart været villige til at forsøge at leve et liv uden den anden.

Lincolnen var parkeret diskret ovre ved bålpladsen, og ingen så Umberto anbringe min gamle rygsæk i bagagerummet, før han åbnede bagdøren for mig med afmålt højtidelighed.

„Jeg vil gerne sidde foran. Er det i orden?“

Han rystede misbilligende på hovedet og åbnede fordøren i stedet for. „Jeg vidste, at det hele ville falde fra hinanden.“

Men det havde aldrig været tante Rose, der holdt på formerne. Selv om Umberto var hendes medarbejder, havde hun altid behandlet ham som en del af familien. Denne gestus var imidlertid aldrig blevet gengældt. Hver gang tante Rose indbød Umberto til at slutte sig til os ved middagsbordet, så han på hende med overbærenhed, som om det var et stadigt mysterium for ham, hvorfor hun blev ved med at spørge og simpelthen ikke fattede det. Han indtog alle sine måltider i køkkenet, havde altid gjort det og ville altid gøre det, og ikke engang et mildt kraftudtryk – udtalt med voksende forbitrelse – kunne overtale ham til at sætte sig hos os, end ikke til taksgiving.

Tante Rose plejede at affærdige Umbertos særhed som europæisk og uden videre give sig til at holde et foredrag om tyranni, frihed og uafhængighed, der uundgåeligt kulminerede, når hun pegede på os med en gaffel og fnøs: „Og det er derfor, vi *ikke* tager på ferie i Europa. Især ikke Italien. Punktum. Finale.“ Personligt var jeg temmelig sikker på, at Umberto foretrak at spise alene, simpelthen fordi han satte sit eget selskab langt højere end det, vi kunne tilbyde. Og så sad han roligt i køkkenet med sin opera, sin vin og sit perfekt modnede stykke parmesanost, mens vi – tante Rose, mig og Janice – småskændtes og frøs i trækken inde i spisestuen. Forholdene taget i betragtning ville jeg også når som helst have foretrukket at opholde mig i køkkenet.

Da vi kørte gennem den mørke Shenandoah Valley den aften, fortalte Umberto mig om tante Roses sidste timer. Hun var sovet fredfyldt ind i døden efter en aften, hvor hun havde lyttet til alle sine yndlingsange med Fred Astaire, den ene skrattende grammofonplade efter den anden. Så snart den sidste akkord i den

sidste sang var døet hen, var hun stået op og havde åbnet de franske døre til haven udenfor, måske i et ønske om at indånde kaprifolien endnu en gang. Mens hun stod der med lukkede øjne, fortalte Umberto mig, havde de lange blondgardiner flagret lydløst om hendes spinkle skikkelse, som om hun allerede var et spøgelse.

„Har jeg gjort det rigtige?“ spurgte hun stille.

„Selvfølgelig har du det,“ havde han diplomatisk svaret.

DET VAR MIDNAT, da vi rullede ind i tante Roses indkørsel. Umberto havde allerede advaret mig om, at Janice var kommet fra Florida om eftermiddagen med en lommeregner og en flaske champagne. Det forklarede imidlertid ikke den anden frisør-porsche, der var parkeret lige foran indgangen.

„Jeg håber virkelig, at det *ikke* er bedemanden,“ sagde jeg og tog min rygsæk ud af bagagerummet, før Umberto kunne komme til det. Ikke så snart havde jeg udtalt ordene, før jeg krympede mig over min egen flabethed. Det lignede mig overhovedet ikke at tale på den måde, det skete kun, når jeg kom inden for min søsters hørevidde.

Umberto kastede kun et enkelt blik på den mystiske bil og rettede så på sin jakke, ligesom man retter på en skudsikker vest før kamp. „Jeg er bange for, at der er mange måder at varetage en begravelse på.“

Så snart vi trådte ind gennem husets hoveddør, så jeg, hvad han mente. Alle de store portrætter i hallen var blevet taget ned og stod nu med ryggen op ad væggen som delinkventer foran en henrettelsespeloton. Og den venetianske vase, der altid havde stået på det runde bord under lysekronen, var allerede væk.

„Hallo?“ råbte jeg og kunne mærke en bølge af raseri, som jeg ikke havde oplevet siden mit sidste besøg. „Er der stadig nogen i live?“

Min stemme rungede i det stille hus, men så snart støjen var døet hen, hørte jeg løbende fødder i korridoren ovenpå. Men til trods for sit skyldbevidste hastværk var Janice nødt til at gøre sin sædvanlige slowmotion-entré på den brede trappe, hvor en tynd sommerkjole understregede hendes overdådige former langt bedre, end hvis hun slet ikke havde haft noget på. Hun gjorde en pause af hensyn til verdenspressen, kastede sit lange hår tilbage med blasert selvglæde og sendte mig et overlegent smil, før hun påbegyndte nedstigningen. „Ser man det,“ bemærkede hun med en sødt afkølet stemme, „sippet er ankommet.“ Først da lagde jeg mærke til ugens mand, der fulgte lige i hælene på hende og så præcis så forpudset og blodskudt ud, som man gør efter en tid alene med min søster.

„Jeg er ked af at skuffe dig,“ sagde jeg og satte min rygsæk på gulvet med et bump. „Kan jeg hjælpe dig med at tømme huset for værdigenstande, eller foretrækker du at gøre arbejdet alene?“

Janices latter var som et lille vindspil, der er anbragt i naboens vindfang udelukkende for at irritere en. „Det er Archie,“ meddelte hun mig på sin forretningsmæssigt henkastede måde, „han vil give os tyve tusind dollar for alt skramlet.“

Jeg så med afsky på dem begge, da de nærmede sig mig. „Hvor generøst af ham! Han har åbenbart en svagheit for bras.“

Janice sendte mig et iskoldt blik, men tog sig hurtigt i det. Hun vidste udmærket, at jeg var bedøvende ligeglad med hendes oprigtige mening, og at hendes vrede kun morede mig.

Jeg var født fire minutter før hende. Ligegyldigt hvad hun gjorde eller sagde, ville jeg altid være fire minutter ældre. Selv hvis Janice – ifølge sin egen opfattelse – var den hypersoniske hare, og jeg den langsommelige skildpadde, vidste vi begge, at hun kunne løbe rundt om mig alt, hvad hun ville på sin kæphøje facon, men at hun ikke desto mindre aldrig ville indhente mig og lukke den lille kløft imellem os.

„Nå,“ sagde Archie med et blik på den åbne dør, „jeg må se at komme af sted. Det var hyggeligt at møde dig, Julie – det var da Julie, ikke? Janice har fortalt mig alt om dig –“ Han lo nervøst. „Hold skruen i vandet! Make peace not love, som de siger.“

Janice vinkede sødt, da Archie gik ud og smækkede netdøren efter sig. Men så snart han var uden for hørevidde, blev hendes engleagtige ansigt dæmonisk som et halloween-hologram. „Du kan bare forstå dig i at se sådan på mig,“ sagde hun hånligt til mig. „Jeg forsøger at skaffe os nogle penge. Det lader det ikke til, at du gør, eller hvad?“

„Jeg har heller ikke dine ... udgifter.“ Jeg nikkede mod hendes nyeste justeringer, der var særdeles synlige under den kropsnære kjole. „Fortæl mig engang, Janice, hvordan får du alt det stoppet ind der? Gennem navlen?“

„Fortæl mig engang, Julie,“ efterbade Janice, „hvordan føles det ikke at få noget stoppet ind der? Nogensinde?“

„Undskyld mig, mine damer,“ sagde Umberto og trådte høfligt ind mellem os, sådan som han havde gjort så mange gange før, „men må jeg foreslå, at vi forlægger denne fascinerende ordveksling til biblioteket?“

Da vi endelig indhentede Janice, havde hun allerede anbragt sig i tante Roses yndlingslænestol med en gin

og tonic hvilende på korsstingspuden med rævejagt-motivet, som jeg havde syet i gymnasiet, mens min søster strejfede rundt efter opretstående bytte.

„Hvad?“ Hun så på os med slet skjult væmmelse. „I mener måske ikke, at hun efterlod halvdelen af sprutten til mig?“

Det var typisk vintage-Janice at fiske efter et skænderi over en eller andens lig, og jeg vendte ryggen til hende og gik over til de franske døre. På terrassen udenfor stod tante Roses elskede terrakottakrucker som en række sørgende efterladte med utrøsteligt hængende blomsterhoveder. Det var et usædvanligt syn. Umberto holdt altid haven i perfekt stand, men måske fandt han ingen glæde ved sit arbejde nu, da hans arbejdsgiver og taknemmelige tilhører ikke længere var i live.

„Jeg er overrasket over, at du stadig er her, Birdie,“ sagde Janice og skvulpede rundt med sin drink. „Hvis jeg var dig, ville jeg have været i Vegas nu. Med sølvet.“

Umberto svarede ikke. Det var år siden, at han var holdt op med at tale direkte til Janice. I stedet så han hen på mig. „Begravelsen er i morgen.“

„Jeg er temmelig overrasket over, at du planlagde alt det uden at spørge os,“ sagde Janice med det ene ben dinglende fra armlænet.

„Det var sådan, hun ønskede det.“

„Er der andet, vi burde vide?“ Janice gjorde sig fri af stolens omfavnelser og glattede sin kjole. „Jeg går ud fra, at vi alle får vores andel. Hun forelskede sig vel ikke i en eller anden underlig kæledyrsfond eller sådan noget?“

„Gider du lige holde op!“ sagde jeg skarpt, og et sekund eller to så Janice faktisk skamfuld ud. Så rystede hun det af sig, som hun altid gjorde, og rakte ud efter ginflasken igen.

Jeg ulejlignede mig ikke engang med at se på hende, da hun foregav klodsethed og løftede sine perfekt trimmede øjenbryn i forbløffelse for at lade os forstå, at hun bestemt ikke havde haft til hensigt at hælde helt så meget op. Ligesom solen langsomt smeltede i horisonten, ville Janice snart smelte sammen med en chaiselong og overlade det til andre at besvare livets store spørgsmål, når blot de blev ved med at lade spiritussen flyde.

Sådan havde hun været, så langt tilbage jeg kunne huske: umættelig. Dengang vi var børn, plejede tante Rose at le henrykt og udbryde: „Det pigebarn kunne æde sig ud af et pandekagefængsel,“ som om Janices grådighed var noget at være stolt af. Men tante Rose befandt sig også øverst i fødekæden og havde i modsætning til mig intet at frygte. Så længe jeg kunne mindes, havde Janice været i stand til at opsnuse mit hemmelige slik ligegyldigt, hvor jeg gemte det, og påskemorgenerne i vores familie var modbydelige, barbariske og kortvarige. De nåede uundgåeligt et klimaks, når Umberto skældte hende ud, fordi hun havde stjålet min andel af påskeæggenes, og når Janice med tænderne dryppende af chokolade neden under sengen hvæsedde, at han ikke var hendes far og ikke skulle fortælle hende, hvad hun måtte og ikke måtte.

Det frustrerende var, at man ikke kunne se på hende, hvordan hun var. Hendes hud nægtede stædigt at afsløre sine hemmeligheder, den var glat som den silkeagtige glasur på en bryllupskage, og hendes træk så fint formede som de små marcipanfrugter og blomster udført af en mesterkonditor. Hverken gin eller kaffe, skam eller samvittighedsnag havde været i stand til at gøre skår i den glaserede facade, det var, som om hun havde en livets kilde inde i sig, som om hun hver morgen forynget stod op af denne evighedens kilde, ikke

en dag ældre, ikke et gram tungere og stadig med en glubende appetit på verden.

Desværre var vi ikke enæggede tvillinger. Engang i skolegården havde jeg hørt en eller anden omtale mig som Bambi-på-stylter, og selv om Umberto lo og sagde, det var en kompliment, føltes det ikke sådan. Selv da jeg havde lagt min klodsede alder bag mig, vidste jeg, at jeg stadig så ranglet og anæmisk ud ved siden af Janice. Uanset hvor vi gik hen, eller hvad vi foretog os, var hun lige så mørk og overstrømmende, som jeg var bleg og reserveret.

Hver gang vi trådte ind i et rum sammen, blev alle spotlysene øjeblikkelig rettet mod hende, og selv om jeg stod lige ved siden af hende, blev jeg bare endnu et hoved blandt publikum. Men som tiden gik, fandt jeg mig til rette med min rolle. Jeg behøvede aldrig bekymre mig om at afslutte mine sætninger, for Janice ville uvægerligt gøre det for mig. Og ved sjældne lejligheder, når nogen spurgte til mine håb og drømme – gerne over en høflig kop te med en af tante Roses naboer – trak Janice mig hen til klaveret, hvor hun forsøgte at spille, mens jeg vendte bladene for hende. Selv nu da jeg var femogtyve, følte jeg mig ilde berørt og gik i stå i samtaler med fremmede i det desperate håb, at jeg ville blive afbrudt, før jeg blev nødt til at sætte ordene sammen til en sætning.

VI BEGRAVEDE TANTE ROSE i øsende regnvejr. Da jeg stod ved hendes grav, blandede tunge vanddråber fra mit hår sig med tårerne, der løb ned ad mine kinder, og papirlommetørklæderne, som jeg havde taget med hjemmefra, var for længst blevet til grød i mine lommer.

Selv om jeg havde grædt hele natten, var jeg næppe

forberedt på min følelse af et sørgeligt endeligt, da kisten blev manøvreret ned i jorden. Hvor var den stor til tante Roses spinkle skikkelse ... nu fortrød jeg pludselig, at jeg ikke havde bedt om at se hendes døde krop, selv om det ikke ville have gjort nogen forskel for hende. Eller ville det? Måske betragtede hun os fra et fjernt sted og ønskede, at hun kunne lade os vide, at hun var ankommet i god behold. Det var en trøsterig tanke, en velkommen adspredelse fra virkeligheden, og jeg ønskede, at jeg kunne tro det.

Den eneste, der ikke lignede en druknet gnaver ved begravelsens afslutning, var Janice, der var iført plasticstøvler med fem tommers hæle og en sort hat, der signalerede alt andet end sorg. I modsætning til hende bar jeg det, som Umberto engang havde betegnet som mit nonne-antræk; hvis Janices støvler og halsudskæring sagde *kom nærmere*, sagde mine sømbeslåede sko og tilknappe påklædning helt bestemt *forsvind*.

En lille håndfuld mennesker tog opstilling ved graven, men kun mr. Gallagher, familiens advokat, blev stående for at snakke. Hverken Janice eller jeg havde nogensinde mødt ham før, men tante Rose havde talt om ham så ofte og så kærligt, at manden selv kun kunne være en skuffelse.

„Jeg kan forstå, at du er pacifist,“ sagde han til mig, da vi vandrede væk fra kirkegården sammen.

„Julle elsker at slås og smide ting i hovedet på folk,“ bemærkede Janice, der ubekymret gik i midten og var ligeglad med, at hendes hatteskygge hældte vand på os begge. „Har du hørt, hvad hun gjorde ved Den Lille Havfrue?“

„Så er det nok,“ sagde jeg og forsøgte at finde en tør plet på mit ærme for at tørre mine øjne en sidste gang.

„Åh, vær nu ikke så beskeden. Du var på forsiden.“

„Og jeg hører, at din forretning går rigtig godt.“ Mr. Gallagher så på Janice og forsøgte at smile. „Det må være en udfordring at gøre alle lykkelige?“

„Lykkelige? Godmorgen!“ Janice undgik kun lige akkurat at træde i en vandpyt. „Lykke er den største trussel mod min forretning. Det er drømme, det hele handler om. Frustrationer. Fantasier, der aldrig går i opfyldelse. Mænd, der ikke eksisterer. Kvinder, som man aldrig kan få. Det er der, pengene er, date efter date efter date –“

Janice blev ved med at tale, men jeg holdt op med at høre efter. Det var en ironi af de større i verden, at min søster var professionel ægteskabsformidler, for hun var sandsynligvis den mindst romantiske person, jeg nogensinde havde kendt. Trods sin trang til at flirte med alle mænd opfattede hun dem ikke som meget andet end støjende boremaskiner, som man tændte for, når man havde brug for dem, og trak ud af stikket, når arbejdet var gjort.

Da vi var børn, havde Janice sært nok været besat af at arrangere alting i par: to bamser, to puder, to hårbørster ... selv på dage, hvor vi havde sloges, anbragte hun vores dukker ved siden af hinanden på hylden natten over, somme tider tilmed med armene om hinanden. Set i det lys, var det måske ikke så underligt, at hun valgte en karriere som ægteskabsformidler, da hun tilsyneladende var en ægte Noah, der arrangerede folk parvis. Det eneste problem var, at hun i modsætning til ham for længst havde glemt, hvorfor hun gjorde det.

Det var svært at sige, hvornår tingene havde ændret sig. På et tidspunkt i gymnasiet havde hun gjort det til sin opgave at knuse enhver drøm, jeg nogensinde måtte have haft om kærlighed. Janice, der brugte kærester som billige strømpebukser, havde gjort det til en særlig

fornøjelse at give mig med grovfilen ved at beskrive alt og alle i en affærdigende jargon, der fik mig til at undre mig over, hvorfor kvinder overhovedet omgikkes med mænd.

„Det her er altså din sidste chance,“ havde hun sagt, mens hun rullede lyserøde curlers i mit hår aftenen før vores studenterbal.

Jeg havde set på hende i spejlet, forvirret over hendes ultimatum, men afskåret fra at svare på grund af af en af hendes mintgrønne muddermasker, der var tørret ind til en skorpe på mit ansigt.

„Forstår du ...“ hun havde gjort en utålmodig grimasse, „din sidste chance for at miste mødommen. Det er det, studenterballet handler om. Hvorfor tror du, drengene tager fint tøj på? Fordi de kan lide at danse? Rend mig!“ Hun havde kigget på mig i spejlet og kontrolleret virkningen af sine forbedringer. „Hvis du ikke gør det ved studenterballet, ved du, hvad de siger. Du er en snerpe. Ingen bryder sig om en snerpe.“

Den næste morgen havde jeg klaget over mavepine, og som studenterballet rykkede nærmere, blev smerterne værre. Til sidst måtte tante Rose ringe til naboerne og meddele dem, at deres søn hellere måtte finde sig en anden date til den aften. I mellemtiden var Janice blevet hentet af en atlet ved navn Troy og var forsvundet i røgen fra hvinende dæk.

Efter at have hørt på mine beklagelser hele eftermiddagen begyndte tante Rose at insistere på, at vi tog på skadestuen i tilfælde af, at det var blindtarmsbetændelse, men Umberto fik hende beroliget og sagde, at jeg ikke havde feber, og at han var sikker på, det ikke var noget alvorligt. Da han stod ved siden af min seng senere den aften og betragtede mig, mens jeg kiggede ud under tæppet, kunne jeg se, at han vidste nøjagtigt,

hvad der foregik, og at han på en underlig måde var tilfreds med mit fupnummer. Vi vidste begge, at der ikke var noget galt med naboens søn som sådan, han passede bare ikke til beskrivelsen af den mand, som jeg havde forestillet mig som min elsker. Og hvis jeg ikke kunne få, hvad jeg ønskede, ville jeg hellere gå glip af studenterballet.

„Dick,“ sagde Janice nu og kærtegnede mr. Gallagher med et silkeagtigt smil, „skal vi ikke bare gå lige til sagen? Hvor meget?“

Jeg forsøgte ikke engang at lægge mig imellem. Når alt kom til alt, ville Janice, lige så snart hun havde fået sine penge, drage bort til den ubekymrede wannabes evige jagtmarker, og jeg ville aldrig skulle se hende for mine øjne igen.

„Tja,“ sagde mr. Gallagher og stoppede forlegent på parkeringspladsen lige ved siden af Umberto og Lincoln, „jeg er bange for, at det meste af formuen er bundet i ejendommen.“

„Hør engang,“ sagde Janice, „vi ved alle, at det er fifty-fifty ned til den sidste femcent, okay, så lad os skære det ud i pap. Hun vil have, at vi trækker en hvid linje ned gennem midten af huset, ikke? Fair nok, så lad os gøre det. Eller ...“ hun trak på skuldrene, som om det var hende det samme, „vi kan simpelthen sælge stedet og dele pengene. Hvor meget?“

„Sagen er, at mrs. Jacobs til sidst ...“ mr. Gallagher så på mig med en vis beklagelse, „skiftede mening og besluttede at efterlade miss Janice det hele.“

„Hvad?“ Jeg så fra Janice til mr. Gallagher til Umberto, men fandt ingen støtte overhovedet.

„Hold da helt kæft!“ Janice lyste op i et bredt smil. „Den gamle dame havde alligevel sans for humor.“

„Selvfølgelig,“ fortsatte mr. Gallagher mere strengt,

„er der sat et beløb til side til mr. – til Umberto, og der omtales nogle bestemte indrammede fotografier, som din grandtante ønskede, at miss Julie skulle have.“

„Hallo,“ sagde Janice og bredte armene ud, „jeg er sandelig gavmild.“

„Vent lige lidt –“ jeg trådte et skridt tilbage, mens jeg kæmpede med at fordøje nyheden, „det giver ingen mening.“

Så langt tilbage jeg kunne huske, var tante Rose gået gennem ild og vand for at behandle os ens; for pokker, jeg havde sågar grebet hende i at tælle antallet af pekannødder i vores morgenmüsli for at sikre sig, at den ene af os ikke fik flere end den anden. Og hun havde altid talt om huset som noget, vi – på et eller andet tidspunkt i fremtiden – ville komme til at eje sammen. „I piger er virkelig nødt til at lære at enes,“ plejede hun at sige. „Jeg lever ikke evigt, ved I. Og når jeg er væk, skal I dele huset.“

„Jeg forstår din skuffelse –“ sagde mr. Gallagher.

„Skuffelse?“ Jeg havde lyst til at gribe ham i kraven, men stak hænderne i lommerne i stedet for, så dybt ned, de kunne komme. „Tro ikke, at jeg accepterer det. Jeg forlanger at se testamentet.“ Jeg kiggede ham lige i øjnene og så ham krympe sig under mit blik. „Der foregår noget bag min ryg –“

„Du har altid været en dårlig taber,“ brød Janice ind og labbede mit raseri i sig med et katteagtigt smil, „det er det, der foregår.“

„Værsgo –“ mr. Gallagher smækkede sin dokumentmappe op med rystende hænder og rakte mig et dokument. „Det er din kopi af testamentet. Jeg er bange for, at der ikke er så meget at diskutere.“

UMBERTO FANDT MIG I HAVEN, hvor jeg sad og krøb sammen i lysthuset, som han havde bygget til os, dengang tante Rose lå i sengen med lungebetændelse. Da han sad ved siden af mig på den våde bænk, kommenterede han ikke mit barnlige forsvindingsnummer, men rakte mig bare et rent, nystrøget lommelærklæde og betragtede mig, mens jeg pudsede næse.

„Det er ikke pengene,“ sagde jeg defensivt. „Så du hendes smørrede grin? Hørte du, hvad hun sagde? Hun er ligeglad med tante Rose. Det har hun altid været. Det er ikke retfærdigt.“

„Hvem har sagt, at livet er retfærdigt?“ Umberto så på mig med løftede øjenbryn. „Ikke jeg.“

„Jeg ved det. Jeg forstår bare ikke – men det er min egen fejl. Jeg har altid syntes, at hun gjorde meget ud af at behandle os ens. Jeg lånte penge –“ Jeg tog mig til ansigtet for at undgå hans stirren. „Sig ikke noget.“

„Er du færdig?“

Jeg rystede på hovedet. „Du har ingen anelse om, hvor færdig jeg er.“

„Godt.“ Han åbnede sin jakke og tog en tør, men lidt krøllet, brun kuvert frem. „Hun ønskede nemlig, at du skulle have dette. Det er en stor hemmelighed. Gallagher har intet kendskab til det. Heller ikke Janice. Det er kun til dig.“

Jeg blev straks mistænksom. Det lignede slet ikke tante Rose at give mig noget bag Janices ryg, men på den anden side lignede det hende absolut heller ikke at forbigå mig i sit testamente. Jeg havde åbenbart ikke kendt min mors tante så godt, som jeg havde troet, og jeg havde heller ikke helt kendt mig selv før nu. Tænk, at jeg kunne sidde her – i dag af alle dage – og græde over penge! Selv om hun havde været sidst i halvtredserne, da hun adopterede os, havde tante Rose været

som en mor for os, og jeg burde skamme mig over at ønske andet og mere af hende.

Da jeg endelig åbnede kuverten, viste den sig at indeholde tre ting: et brev, et pas og en nøgle.

„Det er mit pas!“ udbrød jeg. „Hvordan kunne hun –?“ Jeg kiggede på billedsiden igen. Det var godt nok mit foto og min fødselsdato, men navnet var ikke mit. „Giulietta? Giulietta Tolomei?“

„Det er dit rigtige navn. Din tante ændrede det, da hun tog dig med hertil fra Italien. Hun ændrede også Janices navn.“

Jeg var lamslået. „Men *hvorfor*? ... Hvor længe har du vidst det?“

Han så ned. „Hvorfor læser du ikke brevet?“

Jeg foldede de to ark papir ud. „Har du skrevet det?“

„Hun dikterede det til mig.“ Umberto smilede bedrøvet. „Hun ville sikre sig, at du kunne læse det.“

Brevet lød som følger:

Min kære Julie,

Jeg har bedt Umberto om at give dig dette brev efter min begravelse, så jeg går ud fra, det betyder, at jeg er død. Jeg ved, at du stadig er vred over, at jeg ikke tog jer piger med til Italien, men tro mig, når jeg siger, at det var til jeres eget bedste. Hvordan skulle jeg nogensinde kunne tilgive mig selv, hvis der skete jer noget? Men nu er du ældre. Og i Siena har din mor efterladt dig noget. Det er kun til dig. Hvorfor ved jeg ikke, men det er typisk Diane, Fred være med hende. Hun fandt noget, og det er der formodentlig stadig. Det var tilsyneladende mere værdifuldt end noget, jeg nogensinde har ejet. Og det er derfor, jeg har besluttet at gøre det på denne

måde og give huset til Janice. Jeg havde håbet på, at vi kunne undgå alt det her og glemme Italien, men nu begynder jeg at tro, at det ville være forkert af mig, hvis jeg aldrig fortalte dig det.

Du skal gøre følgende: Tag denne nøgle og gå hen til banken i Palazzo Tolomei. I Siena. Jeg tror, den er til en bankboks. Din mor havde den i sin pung, da hun døde. Hun havde en økonomisk rådgiver i banken, en mand ved navn Francesco Macconi. Find ham og fortæl, at du er Diane Tolomeis datter. Nå ja, der er også noget andet. Jeg ændrede jeres navne. Dit rigtige navn er Giulietta Tolomei. Men det her er Amerika. Jeg syntes, Julie Jacobs var mere passende, men det er der heller ingen, som kan stave. Hvad skal der blive af verden? Nej, jeg har haft et godt liv. Takket være dig. Nå ja, og en anden ting: Umberto vil skaffe dig et pas med dit rigtige navn. Jeg aner ikke, hvordan man gør den slags, men skidt med det, det overlader vi til ham.

Jeg vil ikke sige farvel. Vi kommer til at se hinanden igen i Himlen, om Gud vil. Men jeg ønskede at sikre mig, at du fik det, der retmæssigt er dit. Vær bare forsigtig. Tænk på, hvad der skete med din mor. Italien kan være et meget mærkeligt sted. Din oldemor var selvfølgelig født i Italien, men jeg kan fortælle dig, at man ikke for nogen pris kunne have slæbt hende tilbage dertil. Du skal ikke fortælle nogen, hvad jeg har fortalt dig. Og prøv at smile lidt mere. Du har sådan et smukt smil, når du smiler.

*De kærligste hilsner & Gud
velsigne dig
Tante*

DET TOG MIG LIDT TID at komme mig over brevet. Mens jeg læste det, kunne jeg næsten høre tante Rose diktere det, lige så vidunderlig forvirret i døden, som hun havde været, da hun stadig var i live. Da jeg var blevet færdig med Umbertos lommeværkløse, ville han ikke have det tilbage. I stedet sagde han, at jeg kunne tage det med til Italien, så jeg ville huske ham, når jeg fandt min store skat.

„Åh, lad være!“ Jeg pudsede næsen en sidste gang. „Vi ved begge, at der ikke er nogen skat.“

Han holdt nøglen op. „Er du ikke nysgerrig? Din tante var overbevist om, at din mor havde fundet noget af meget stor værdi.“

„Hvorfor har hun så ikke fortalt mig det noget før? Hvorfor vente indtil hun –“ Jeg slog ud med armene. „Det giver ingen mening.“

Umberto kneb øjnene sammen. „Hun ville gerne. Men du var der aldrig.“

Jeg gned mig i ansigtet, mest for at undgå hans anklagende stirren. „Selv om hun skulle have ret, ved du godt, at jeg ikke kan tage tilbage til Italien. De vil straks spærre mig inde. Du ved, at de sagde til mig –“

Faktisk havde de – det italienske politi – sagt betydelig mere til mig, end jeg nogensinde havde ladet gå videre til Umberto. Men han kendte essensen. Han vidste, at jeg engang var blevet arresteret i Rom under en antikrigsdemonstration, og at jeg havde tilbragt en meget lidt anbefalelsesværdig nat i et lokalt fængsel, før jeg blev smidt ud af landet ved daggry med besked om aldrig at komme tilbage. Han vidste også, at det ikke havde været min skyld. Jeg var atten år, og det eneste, jeg ville, var at rejse til Italien og se det sted, hvor jeg var født.

Da jeg længselsfuld stod foran universitetets opslags-

tavler med deres prangende reklamer for studierejser og dyre sprogkurser i Firenze, faldt jeg over en lille plakat, der tog afstand fra krigen i Irak og alle de lande, der tog del i den. Et af de lande viste sig til min ophidselse at være Italien. Nederst på plakaten var en fortegnelse over datoer og destinationer; enhver, der var interesseret i sagen, var velkommen til at tilmelde sig. En uge i Rom – rejsen inklusive – ville ikke koste mig mere end 400 dollar, hvilket var præcis det, jeg havde tilbage på min bankkonto. Jeg havde ikke den ringeste anelse om, at den lave pris kun var mulig, fordi vi næsten med garanti *ikke* ville blive ugen ud, og fordi regningen for vores returbilletter og sidste nats logi – hvis alt gik efter planen – ville blive betalt af de italienske myndigheder, det vil sige de italienske skatteydere.

Selv om jeg forstod meget lidt af formålet med rejsen, blev jeg ved med at kredse om plakaten, før jeg endelig tilmeldte mig. Men den nat vendte og drejede jeg mig i min seng og vidste, at jeg havde gjort noget forkert og snarest muligt måtte annullere tilmeldingen. Da jeg fortalte Janice om det næste morgen, rullede hun imidlertid bare med øjnene og sagde: „Her ligger Julle, som ikke havde noget nævneværdigt liv, men som *næsten* tog til Italien engang.“

Så var jeg selvfølgelig nødt til at tage af sted.

Da de første sten begyndte at flyve rundt foran det italienske parlament – kastet af to af mine medrejsende, Sam og Greg – var der intet, jeg hellere ville, end at ligge i mit soveværelse igen med puden over hovedet. Men jeg var fanget i mængden ligesom alle andre, og da først det romerske politi havde fået nok af vores sten og molotovcocktails, blev vi alle døbt i tåregas.

Det var første gang i mit liv, at jeg greb mig selv i at tænke: *Jeg dør måske nu*. Da jeg faldt om på asfalten og

så verden – ben, arme, bræk – gennem en tåge af smerte og vantro, glemte jeg fuldkommen, hvem jeg var, og hvor jeg skulle hen med mit liv. Måske ville jeg ligesom fortidens martyrer opdage et andet sted, hvor der hverken fandtes liv eller død. Men så vendte smerten tilbage, og også panikken, og et øjeblik efter følte det ikke mere som en religiøs oplevelse.

Flere måneder efter blev jeg ved med at spekulere på, om jeg nogensinde helt var kommet mig over begivenhederne i Rom. Når jeg tvang mig selv til at tænke over det, fik jeg denne nagende følelse af, at jeg blev ved med at glemme noget væsentligt om, hvem jeg var – noget, der var flydt ud over den italienske asfalt, og som aldrig var kommet tilbage.

„Det er rigtigt.“ Umberto åbnede passet og granskede mit foto. „De sagde, at Julie Jacobs ikke kan vende tilbage til Italien. Men hvad med Giuletta Tolomei?“

Jeg reagerede ikke lige med det samme. Umberto plejede at korrekse mig for at klæde mig som et blomsterbarn, og nu – nu opfordrede han mig til at bryde loven. „Foreslår du –?“

„Hvorfor tror du, at jeg har fået det lavet? Det var din tantes sidste ønske, at du skulle tage til Italien. Knus ikke mit hjerte, principessa.“

Ved synet af oprigtigheden i hans øjne kæmpede jeg endnu en gang med tårene. „Men hvad med dig?“ sagde jeg ru i mælet. „Hvorfor tager du ikke med? Vi kunne finde skatten sammen. Og hvis vi ikke finder den, så skidt med det. Vi bliver pirater. Vi vil strejfe om på havene –“

Umberto rakte ud og berørte min kind meget blidt, som om han vidste, at jeg aldrig ville komme tilbage, når jeg først var taget af sted. Og skulle vi nogensinde mødes igen, ville det ikke blive på denne måde, hvor vi

sad sammen inde i et barns skjulested med ryggen til verden udenfor. „Der er nogle ting, som en prinsesse må gøre alene,“ sagde han dæmpet. „Kan du huske, hvad jeg fortalte dig ... en dag vil du finde dit kongerige?“

„Det var bare en historie. Sådan er livet ikke.“

„Alt, hvad vi siger, er en historie. Men intet af det, vi siger, er *bare* en historie.“

Jeg slog armene om ham, endnu ikke parat til at give slip. „Hvad med dig? Du bliver her ikke, vel?“

Umberto skævede op til det dryppende træværk. „Jeg tror, Janice har ret. Tiden er inde til, at gamle Birdie trækker sig tilbage. Jeg burde stjæle sølvet og tage til Vegas. Med mit held vil det vel række en uges tid. Så sørg for at ringe til mig, når du finder din skat.“

Jeg lænede mit hoved mod hans skulder. „Du bliver den første, der får det at vide.“

Julie

www.gyldendal.dk

Copyright © by Anne Fortier 2010

Isbn 978-87-02-10004-4